

Varför vi måste rädda bilindustrin

LaRouche orienterar ungdomsrörelsen

I ett konferenssamtal den 5 maj diskuterade Lyndon LaRouche och hans internationella ungdomsrörelse hur kampanjen för att rädda den amerikanska bilindustrin skulle drivas. LaRouche inledde samtalet med följande ord.

Jag ska inskränka mig här till det som jag tror är den centrala punkten. Det som jag har skrivit och som har publicerats om det här förslaget borde, för er, vara rätt så uppenbart, åtminstone när ni har diskuterat igenom det med varandra.

Jag ska tala om det allmänna världsläget. I dag har vi förstås något intressant som har hänt. Den här Leuschel, som vi är bekant med från Belgien, har gett ut en bok och han har en annons för den som är införd på ekonomisidorna i dagens *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, där han citerar mig och hänvisar till mig som en auktoritet. – Så nu går snacket. Jag behöver inte säga mer om det nu, men det visar att det börjar hetta till.

Nu till detta förslag om fordonsindustrin, som inte är ett direkt lagförslag, men det är ett utkast till resonemang kring ett lagförslag. När man ska lagstifta om något så börjar man, om det går rätt till, med att bestämma sig för vad man vill göra, och så formulerar man det i vanlig text, där avsikten framgår tydligt. Sedan lämnar man över det till ett gäng personer i kongressen som är bra på att arbeta om en avsiktsförklaring till lagtext, så att det kan slinka igenom lagstiftningsprocessen så friktionsfritt som möjligt – inte utan friktion, men så friktionsfritt som möjligt.

Det som jag har skrivit nu är denna avsiktsförklaring, som bestämmer utformningen av själva lagtexten. Så det är inte meningen att ni ska gå omkring och ”yrka” och ”hemställa”. Glöm det. Det är inte er uppgift. Er uppgift är att hänga på det som jag gör, och sedan får kongressfolket, som kan de här sakerna, svara för den andra biten. Ni ska inte försöka göra deras jobb. Vi gör vårt jobb, så får de göra sitt.

Problemet är detta: Man måste utgå från en idé, och folk kommer inte att fatta vad man säger om man inte får fram denna idé klart och tydligt, steg för steg. Smit inte undan från någon av de frågor som jag tar upp. Det blir fel om man gör det. Det finns inget ”smart” sätt att undvika de frågor som jag kommer att ta upp här.

Först och främst måste ni hamra på det faktum att världen nu är inne i sista stadiet – fast vi vet inte hur många veckor eller månader det rör sig om – men den är inne i sista stadiet av ett sammanbrott av det nu rådande internationella valutasystemet. Närmare bestämt det valutasystem som har varit i kraft sedan omkring 1971–72, sedan Bretton Woods-systemet upplöstes, och som har varit i kraft i en värre form sedan 1987, under inverkan av den internationellt ändrade politik som hänger ihop med det som Alan Greenspan förknippas med, ifråga om finansiella derivat.

Det är slut med det här systemet. Det finns ingen möjlighet att det här systemet kan fortsätta att fungera särskilt länge till.

Lyndon H. LaRouche

Den kris som nu slår till borde kallas ”Greenspankrisen”, eftersom det var Alan Greenspan som införde förändringarna i det internationella finanssystemet från och med 1987, när han efterträdde Volcker som chef för den amerikanska centralbanken, mitt uppe i en krasch på världens aktiebörser som liknade kraschen 1929, åtminstone på den amerikanska aktiemark-

naden; krisen som hade inträffat i oktober 1987 var jämförbar med 1929.

Jag hade för resten förutsett den kraschen; jag förutsåg under våren att den skulle inträffa i oktober, och den inträffade i oktober precis som jag hade sagt.

Den krisen blev utgångspunkten för ett försök att undvika att ta konsekvenserna av den, och skjuta krisen framför sig, med

Sprack bubblan den här veckan? En rubrik i finanspressen under maj månad.

hjälp av en hyperinflationistisk expansion av penningmängden. Man ska komma ihåg att det som Greenspan gjorde, var att han löste ut bankerna. Den centrala mekanismen som han använde var att han använde Federal Reserve-systemet för att, under förhållanden av en hyperinflationistisk spekulationspolitik, föra över medel till bankerna som hade brist på pengar på grund av krisen 1987, så att de kunde investera i en hyperinflationistisk process, av det slag vi har upplevt sedan dess.

I centrum för detta stod bolånekrisen. Bankerna hade gett ut bolån. Och här sätter de, utan kontanter, och utan insättningar som kommer in som kan ersätta bristen på kontanter. Hur kan de vara med på en stor spekulationsmarknad? Jo, Greenspan sa: ”Bunta ihop era bolån och för över dem till bolåneinstituten Fannie Mae och Freddie Mac. Federal Reserve-systemet kommer att betala till Freddie Mac och Fannie Mae, så att ni på bankerna får pengar nu.”

Penningoperationen genomfördes sedan med hjälp av diverse tricks och svindlerier, som alla i grunden var hyperinflationistiska. Nu har man kommit till vägs ände, vilket är vad vi trycker på här; man har kommit till vägs ände därför att vi nu har fått en hyperinflationistisk kris i råvarupriserna.

Orsaken till råvarukrisen är att de som höll på med denna spekulering började fatta, om de inte redan visste det, att det här systemet närmade sig slutet. Och det som de funderar över, de som vill vara smartare än de andra, är: Vart ska de ta vägen när finanssystemet brakar ihop? Som i Tyskland 1923. Det är den situationen som många tittar på: Hur kunde vissa personer bli rika när tysken i gemen blev helt utblottad 1923? De blev rika därför att de visste vad som komma skulle, och de hade placerat om sina tillgångar på ett sådant sätt att när krisen 1923 var över *ägde de* de bästa tillgångarna i Tyskland, och även i andra länder.

Vanliga människor förlorade allt när krisen kom 1923. Men några personer, som visste vad som var på gång, begrep att i en hyperinflationistisk kris ska man skaffa sig reella tillgångar som *fortsätter att vara ekonomiska tillgångar* även om hela penningssystemet brakar ihop. Och det var det som de gjorde.

Vad är det för tillgångar som överlever penningssystemet? Fastigheter är inte så värdefulla, för de är redan hyperinflaterade till max. Om man är långivare till hela fastighetssystemet, så att man kommer att sitta som ägare av alla fastigheter när systemet kollapsar, det är en annan sak. Men det som det mesta av världens kapital, det kapital som vet att världen är på väg mot den största kraschen genom tiderna, dras till, det är *råvaror*, råvaror som har ett *egenvärde* för vilken ekonomi som helst som försöker ta sig ur ett allmänt sammanbrott av det nu rådande internationella finans- och valutasystemet.

Något som man också satsar på är den yttersta kontrollen över tomtmarken; när systemet kollapsar kommer den som har lånat ut pengar till markköp att sitta som ägare av all mark. Men i första hand är det kontrollen över råvarorna man siktar in sig på, med oljan som ett exempel av många, och metaller som det bästa exemplet. Eftersom det finns en ändlig mängd högvärdiga metalltillgångar, malmer, på den här planeten, så kan man kontrollera hela planeten om man politiskt kontrollerar dessa tillgångar. Det är det som de är ute efter, och som krisen handlar om.

Slutet närmar sig alltså för det nu rådande världssystemet. Hur det än går, antingen om finansfolket skulle försöka knäcka spekulanterna – vilket jag inte tror att de nånsin kommer att göra – eller om spekulanterna tar över, så går vi mot ett sammanbrott inte bara av ekonomier eller finansmarknader, utan av själva civilisationen. Det betyder att vi kan se fram emot en situation där världsbefolkningen på en eller ett par generationer skulle pressas ner till under en miljard människor från nuvarande drygt sex miljarder. Det är ett sådant perspektiv om en ny mörk tid som